

Sygn. akt III AUa 201/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Hejwowska
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz SA Elżbieta Czaja (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r. w Lublinie

sprawy M. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 14 grudnia 2015 r. sygn. akt VII U 2605/14

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Barbara Hejwowska Elżbieta Czaja

Sygn. akt III AUa 201/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 listopada 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. D. prawa do emerytury na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 roku, poz. 1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu organ emerytalny wskazał, że wnioskodawca na dzień 1

stycznia 1999 roku nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze.

Odwołanie od tej decyzji złożył M. D. wnosząc o jej zmianę i ustalenia prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, iż wykonywał pracę w warunkach szczególnych będąc zatrudnionym w Zakładach (...) oraz w L.(...)S.A.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił M. D. prawo do emerytury od (...)roku, oraz zasądził od ZUS na rzecz M. D. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą wyroku były następujące ustalenia:

M. D. urodzony (...), w dniu 14 października 2014 roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Organ rentowy decyzją z dnia 13 listopada 2014 roku ustalił wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 27 lat, 3 miesięcy i 13 dni w całości jako okresów składkowych. Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy żadnego okresu do stażu pracy w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, iż nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresu od 20 lutego 1971 roku do 24 kwietnia 1972 roku oraz od 27 kwietnia 1974 roku do 1 grudnia 1975 roku w L. Hutach (...). Ponadto organ rentowy nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu od 30 listopada 1977 roku do 30 lipca 1991 roku w Zakładach (...) „U.-L..

M. D. został zatrudniony na podstawie umowy o pracę w L. Hutach (...) w L. od dnia 20 lutego 1971 roku na stanowisku hutnika wyrobów szklanych. Do obowiązków skarżącego należało dmuchanie baniek szklanych. M. D. pobierał szkło z pieca za pomocą puszczela, którym była metalowa rurka o długości 120-125 cm z drewnianym uchwytem zapobiegającym poparzeniom. Następnie pobrane szkło walcował na metalowej blasze i za pomocą puszczela wydmuchiwał bańki. Gotowe bańki wnioskodawca wieszał na stojaku w celu ich ostudzenia. Do obowiązków wnioskodawcy należało również zbieranie z puszczeli resztek szkła. W ciągu zmiany skarżący wykonywał około 800 sztuk baniek. W środowisku pracy wnioskodawcy panowała wysoka temperatura, hałas oraz wytwarzały się opary.

Skarżący w okresie od 28 kwietnia 1972 roku do 8 kwietnia 1974 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową, a następnie od dnia 27 kwietnia 1974 roku podjął pracę w w/w zakładzie pracy, gdzie wykonywał te same obowiązki jak przed służbą wojskową. Stosunek pracy w omawianym zakładzie pracy uległ rozwiązaniu w dniu 1 grudnia 1975 roku.

Następnie M. D. został zatrudniony w Zakładach (...) od dnia 30 listopada 1977 roku w pełnym wymiarze, na czas nieokreślony, na stanowisku ślusarza remontowego.

Wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał na wydziale pomocniczym produkcji magnetofonów. Do zakresu czynności skarżącego należał remont maszyn - tokarek, frezarek, oprzyrządowań do strojenia magnetofonów i odbiorników radiowych. Remontom podlegały również obrabiarki, wtryskarki i manometry. Remont polegał na demontażu maszyny po którym technolog weryfikował które części uległy zużyciu. M. D. szlifował elementy które podlegały regeneracji. Wnioskodawca sprawdzał następnie czy obrabiany element jest odpowiednio dopracowany oraz ewentualnie go doszlifowywał. Ponadto do obowiązków skarżącego należało ostrzenie narzędzi skrawających do obróbki stali.

Skarżący swoją pracę wykonywał na hali o pow. ok.100 m², na której panował duży hałas, zapylenie oraz wydzielaly się opary płynów myjących, ropy i rozpuszczalników. Wnioskodawca pracował w ochronnej odzieży. Stosunek pracy z wnioskodawcą w omawianym zakładzie pracy ustał w dniu 31 lipca 1991 roku.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez wnioskodawcę uznając je za jasne, pełne, logiczne, spójne z zeznaniami świadków oraz analizą dowodów w postaci dokumentów, w szczególności z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych skarżącego, świadkowie dysponowali, niezbędnymi wiadomościami w zakresie charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jego obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy.

Sąd obdarzył wiarą zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe w postaci dokumentów, znajdujące się w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych. Na podstawie tych dokumentów w powiązaniu z zeznaniami wnioskodawcy i świadków, możliwe było ustalenie okresów pracy i zakresu obowiązków skarżącego.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawcy jest zasadne.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezspornym jest, że skarżący nie był i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ukończył obniżony do 60 lat wiek emerytalny i na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymował się co najmniej dwudziestopięcioletnim stażem pracy.

Sąd zaznaczył, że wnioskodawca występując do organu emerytalnego o przyznanie świadczenia przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze na potwierdzenie tej okoliczności. Zakład zakwestionował jednak te dokumenty podnosząc zarzuty natury formalnej. W ocenie Sądu taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Nawet brak stosownej dokumentacji nie oznacza sam w sobie, że pracownik nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Sąd, w przeciwieństwie do organu rentowego, nie jest związany określonymi środkami dowodowymi. Oznacza to, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach ZUS i osobowych wnioskodawcy oraz jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. i zeznaniach świadków pozwoliło ustalić w sposób pewny, że wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych będąc zatrudnionym w L. Hutach (...) od 20 lutego 1971 roku do 24 kwietnia 1972 roku i od 27 kwietnia 1974 roku do 1 grudnia 1975 roku oraz w Zakładach (...) od 30 listopada 1977 roku do 30 lipca 1991 roku.

Czynności wykonywane przez wnioskodawcę w okresach od 20 lutego 1971 roku do 24 kwietnia 1972 roku i od 27 kwietnia 1974 roku do 1 grudnia 1975 roku opisane są w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w wykazie A, dziale XIII, poz. 3 tj. „Formowanie wyrobów szklanych” oraz w okresie od 30 listopada 1977 roku do 30 lipca 1991 roku wykazie A, dziale III, poz. 78 cytowanego rozporządzenia - tj. „szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne”.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, które nakazuje przy ustalaniu, czy praca wykonywana była w warunkach szczególnych, kierować się przede wszystkim rzeczywistym zakresem obowiązków, a nie nazwą stanowiska pracy (por. wyrok z dnia 19 maja 2011 r., sygn. III UK 174/10, wyrok z dnia 9 marca 2010 r., sygn. I UK 324/09; wyrok z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. I UK 393/10).

Zaliczeniu do okresu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach podlega również okres odbywania przez niego służby wojskowej.

Uznając wyżej wskazane okresy jako okres pracy w warunkach szczególnych, Sąd stwierdził, że łącznie przekraczają one ustawowo wymagany próg pracy w tychże warunkach wynoszący 15 lat i łącznie wynoszą 18 lat, 5 miesięcy i 14 dni.

W związku z powyższym M. D. spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do ustalenia mu prawa do emerytury na podstawie omówionych przepisów. Prawo do świadczenia zostało ustalone od dnia 14 października 2014 roku, to jest od dnia złożenia wniosku o przyznanie emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Od tego wyroku apelację złożył organ rentowy zaskarżając wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucał:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 184 i art 32 ust. 1-2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych /t. j. DZ. U. z 2015, poz. 748 ze zm./ w związku z § 2 i 4 ust 1 pkt. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze /Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm./, poprzez przyjęcie, że powód spełnił warunek udowodnienia 15 lat okresów pracy w warunkach szczególnych na dzień 01.01.1999r.,
- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez przyjęcie, iż wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych, przez okres wynoszący 15 lat,
- naruszenie prawa procesowego poprzez przekroczenie wyrażonej w art. 233 §1kpc zasady swobodnej oceny dowodów.

Skarżący wnosil o zmianę wyroku poprzez oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy nie kwestionuje uznania, że wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach wymienioną w rozporządzeniu w wykazie A dziale XIII poz. 3 – formowanie wyrobów szklanych. ZUS nie godzi się z oceną Sądu w zakresie pozostałego okresu pracy wnioskodawcy. Zdaniem organu, zasadnicze znaczenie dla oceny charakteru pracy wnioskodawcy w Zakładach (...) magnetofonów z punktu widzenia uprawnień emerytalnych jest możliwość zakwalifikowania pracy pod pozycje wykazu będącego załącznikiem do rozporządzenia. Nie można zatrudnienia wnioskodawcy w w/w firmie przypisywać do branży hutnictwo i przemysł metalowy. Wnioskodawca pracował na wydziale pomocniczym wydział remontów kapitalnych, na którym były wykonywane prace na frezarce, dłutownicy obrabiarce do kół zębatych. Dokonywano tam remontów różnych maszyn z innych wydziałów i remontów kapitalnych. Zdaniem organu rentowego na wydziale remontowym nie było takiej uciążliwości pracy jak w hutnictwie

czy przemysle metalowym. Ponadto z akt osobowych wynika, że pracował na stanowisku ślusarz remontowy – frezer, a w czasie zatrudnienia wykonywał też inne czynności: mył części w nafcie, lakierował, malował.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna, a jej uwzględnienie skutkuje uchYLENIEM zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było czy ubezpieczony wykazał przesłankę legitymowania się okresem co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach dla uzyskania prawa do emerytury z tego tytułu. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach, jest pracownik zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne bądź otoczenia. W bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych, ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wspomnianego załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów. W świetle art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pracami w szczególnych warunkach nie są bowiem wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w tymże rozporządzeniu.

Na etapie postępowania apelacyjnego spornym jest jedynie ocena pracy wnioskodawcy w Zakładach (...) od 30 listopada 1977 roku do 30 lipca 1991 roku. Okoliczność ta ma jednak decydujące znaczenie, bowiem bez zaliczenia w/ w okresie jako okresu pracy w warunkach szczególnych, ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym okresem takiej pracy w wymiarze uprawniającym do przyznania mu przedmiotowego prawa.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zebrany materiał dowodowy nie pozwalał na jednoznaczne przyjęcie, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w tym spornym okresie wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy określone w wykazie A, dziale III, poz. 78 cytowanego rozporządzenia – jako „szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne”.

Z niezwykle lakonicznych i szczątkowych ustaleń Sądu I instancji wynika jedynie to, że M. D. podczas pracy w Zakładach (...) swoje obowiązki wykonywał na wydziale pomocniczym produkcji magnetofonów, a do jego zakresu czynności należał remont maszyn - tokarek, frezarek, oprzyrządowani do strojenia magnetofonów i odbiorników radiowych. Remontom podlegały również obrabiarki, wtryskarki i manomaty. Remont polegał na demontażu maszyny po którym technolog weryfikował które części uległy zużyciu. Wnioskodawca szlifował elementy które podlegały regeneracji, sprawdzał następnie czy obrabiany element jest odpowiednio dopracowany oraz ewentualnie go doszlifowywał. Ponadto do obowiązków skarżącego należało ostrzenie narzędzi skrawających do obróbki stali. Tak poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia nie dają podstaw do zakwalifikowania tej pracy jako szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne wymienionych w wykazie A, dziale III, poz. 78.

Należy podkreślić, że aby sąd mógł stwierdzić, że dana osoba pracowała w warunkach szczególnych, konieczne jest ustalenie, że pracowała wykonując pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, czyli codziennie, przez co najmniej 8 godzin dziennie.

Ustaień takich brak w motywach zaskarżonego wyroku. Z akt osobowych wynika, że wnioskodawca pracował na stanowisku ślusarz remontowy – frezer, z wyjaśnień samego wnioskodawcy wynika, że remontował maszyny.

Sąd Apelacyjny podziela ugruntowane już orzecznictwo sądowe, zgodnie z którym wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych instytucją wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia uprzywilejowanego kręgu podmiotów, stąd wymaga ścisłej wykładni i pewnego ustalenia przesłanek prawa. Skoro prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego, nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione.

Dodać też należy, że prace związane jako szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne wymienione zostały w wykazie A, dziale III, który dotyczy prac wykonywanych w przemyśle hutniczym i metalowym, przy czym Sąd zaniechał ustalenia pod jaką branżę przemysłu podlegał zakład pracy zatrudniający wnioskodawcę w spornym okresie.

Skoro wnioskodawca pracował na wydziale pomocniczym (wydział remontów kapitalnych, gdzie dokonywano remontów różnych maszyn z innych wydziałów i remontów kapitalnych, a prace były wykonywane na frezarce, dłutownicy, obrabiarce do kół zębatach, kwestia ta miała znaczenie, istotnym była również ewentualna kwestia (przy założeniu, że prace tak wykonywane nie dotyczyły przemysłu metalowego) uciążliwości porównywalnej pracy jak w hutnictwie czy przemyśle metalowym.

Przypomnieć należy, że w wyroku z dnia 26 marca 2014 r (II UK 368/13), Sąd Najwyższy zwrócił uwagę , że jeżeli uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia konkretnej pracy wynika z własnej jej branżowej specyfiki, to należy odmówić tego szczególnego waloru pracy wykonywanej w innym dziale przemysłu. Jedynie w sytuacji, gdy stopień szkodliwości, czy uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której jest wykonywana, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia jej w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze została przyporządkowana do innego działu przemysłu.

Sąd Najwyższy podkreślił też w uzasadnieniu wyroku z 6 lutego 2014 r., że jeżeli pracownik w ramach swych obowiązków był narażony na działanie takich samych czynników na jakie byli narażeni pracownicy działu przemysłu wspomnianego w załączniku, i przez co których praca była pracą w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie sytuacji tych pracowników jedynie z tego powodu naruszałoby zasadę równości w traktowaniu podmiotów (osób) znajdujących się w tej samej sytuacji. Innymi słowy jest pracą w szczególnych warunkach praca wykonywana przy takim samym oddziaływaniu szkodliwych czynników niezależnie od branży w jakiej jest świadczona, chyba, że właśnie ze specyfiki tej branży wynika szkodliwość i uciążliwość warunków pracy. Przy takim rozumieniu pojęcia wykonywania prac w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. (§ 4 ust. 1 rozporządzenia) koniecznym staje się, w przypadku gdy zakład pracy osoby zainteresowanej nie mieści się wprost w gałęzi gospodarki, do której w wykazie przypisano stanowisko pracy przez niego zajmowane, ustalenie charakteru wykonywanej przez nią pracy, a więc warunków w jakich ją świadczy. Potrzebne jest także ustalenie na jakie uciążliwości byli narażeni pracownicy zatrudnieni u pracodawcy z branży wskazanej w wykazie, i które to uciążliwości zadecydowały o tym, że te prace w tej właśnie branży ustawodawca uznał za wykonywane w szczególnych warunkach. Następnie należy zbadać, porównać, czy owe warunki czymkolwiek się różniły w tym zakresie, a więc czy na szkodliwość danej pracy i w konsekwencji jej zakwalifikowaniu do prac w szczególnych warunkach, wpływ miała specyfika branży. Jeżeli tak, a więc jeżeli to fakt wykonywania zatrudnienia w przedsiębiorstwie należącym do takiej a nie innej gałęzi gospodarki czyni warunki pracy tak uciążliwymi w porównaniu do tego samego stanowiska pracy ale w innej branży, to praca świadczona w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie nie jest pracą w szczególnych warunkach. Jeżeli jednak rodzaj przedsiębiorstwa nie ma żadnego wpływu na szkodliwość warunków pracy, to wykonywanie pracy wymieniona w wykazie, choć w ramach innej branży, niż ta do której pracę tą przypisano, nie neguje jej szczególnego charakteru w rozumieniu ustawy emerytalnej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zauważyć należy, że nie poczyniono także tych ustaleń faktycznych, które są konieczne do wydania rozstrzygnięcia.

Oznacza to, że przed Sądem stoi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, co wyczerpuje hipotezę art. 386 § 4 k.p.c. i skutkuje koniecznością uchylenia wyroku Sądu Okręgowego i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy, z zachowaniem inicjatywy dowodowej stron, szczegółowo ustali istotne dla sprawy okoliczności i stosownie do wyników postępowania dowodowego przesądzi czy praca wykonywana przez odwołującego w spornym okresie jest pracą w szczególnych warunkach, a przez to czy spełnia on warunki konieczne do nabycia żadanego świadczenia.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., orzekł jak w sentencji.